

Jo Kleinsmann-Walhof

weduwe van Bertus Kleinsmann

Geboren op 5 maart 1919.

Gestorven op 22 oktober 1995.

Je was van huis uit een trotse, nauwgezette, wilskrachtige en blijmoedige vrouw. Nog altijd hebben we veel bewondering voor de wijze waarop je vader uit Duitsland vrij kreeg. In onze kinderjaren was je onze grootste steun en toeverlaat. Niets was je teveel, alles kon. Tegelijkertijd had je altijd grote zorg en brede belangstelling voor anderen. Bij tijd en wijle was je gesloten en afstandelijk voor zowel jezelf als je naaste omgeving, maar desondanks bleef je altijd gastvrij en oog en oor houden voor iedereen. Je hield van sfeer en gezelligheid. Wij en onze vrienden en vriendinnen herinneren ons de spelletjesavonden, het middelbare school koffie-uurtje, de zondagen en de verjaardagen. Zelf was je dan altijd druk in de weer om het iedereen naar de zin te maken. Je hebt een aantal jaren moeilijke momenten gekend. Toch kwam je daar op eigen kracht uit met veel steun van vader en ons. Niet lang daarna heb je vele jaren samen met vader gestreden tegen zijn ziekte. Die ziekte heeft ook vele jaren van jouw leven beheerst en ook jou in je mogelijkheden beperkt, maar nimmer heb je daarover geklaagd. Uit je geloof putte je veel kracht. Hoewel je veel verdriet had en vader erg

miste na zijn dood, wist je toch na enige tijd weer veel belangstelling voor anderen te tonen. Ook je vriendinnen, kennissen, kleinkinderen en je familie droegen veel daartoe bij. Je ging zelfs weer op vakantie en je had plezier. Ook je kleinkinderen waren voor jou erg belangrijk en je hoopte dat je ze allemaal volwassen mocht zien worden. Eind vorig jaar kreeg je vage klachten en al snel bleek dat je een zware operatie moest ondergaan. Fier, flink en sterk onderging je deze operatie met de hoop en de gedachte dat er een grote kans van slagen was. Je herstelde wonderbaarlijk snel, maar dat bleek van korte duur. Maandenlang moest je nog nabehandeld worden en dat sloopte je krachten. Op een goede afloop was je zelf niet helemaal gerust. In het slechte bericht dat er niets meer voor je kon worden gedaan berustte je snel. Je bleef opgewekt en belangstellend. Met name voor je kleinkinderen. Je was opvallend helder en scherp en tot het laatste toe stelde je zeer veel prijs op bezoek. "Ik ben er klaar voor en ik hoop dat ik jullie niet lang tot last zal zijn", zei je vaak. Je bent heengegaan zonder iemand ooit tot last te zijn geweest. Langzaam en vredig, toch nog onverwacht. Je hebt niet voor niets geleefd en gestreden, want we hebben heel veel van je gehouden. We zullen je zo missen, maar we gunnen je de rust bij vader.

Hengelo, 24 oktober 1995

Je kinderen